

[Haunstrup Clemmensen.]

Jeg har også en anden bemærkning; den ligger mig meget på sinde. Der har været diskuteret meget om det høje tings arbejdsform, om oppositionens mulighed for embedsmandsbistand. Jeg gjorde lige før den bemærkning, at det i sig selv er sådan lidt pudsigt, at de embedsmænd, der skal bistå os andre med at udforme det, som den højtærede minister så elskværdigt kalder karikatur, er de samme, der derefter skal omstille sig og fra ministerens synsvinkel kommentere vort forslag. Men når nu den højtærede minister fra det høje tings talerstol tilkendegiver, at oppositionen ikke har udnyttet den til rådighed stillede arbejdskraft helt intensivt, synes jeg, at embedsmændene bringes ind i en diskussion i det høje ting på en måde, der ikke er særlig heldig, og jeg vil egentlig gerne spørge den højtærede minister, der er så forfærdelig interesseret i at få fastslået, at udvalgsarbejdet, som den højtærede minister ikke har deltaget i, kender han virkelig ikke spor til: hvilket grundlag har den højtærede minister for at vurdere, hvor intensivt oppositionen har benyttet de pågældende embedsmænd? Kunne vi ikke få lidt nærmere oplysninger om det, højtærede minister?

Jeg synes i virkeligheden, at vi stadig — også efter den højtærede ministers udtalelser — må have lov til at fastholde, at regeringen ikke har givet oppositionen en fair behandling. Man talte om viljen til samarbejde. Man er meget skuffet over, hvis oppositionen ikke vil samarbejde. Så skulle man også prøve at vise evnen til virkelig at leve op til samarbejdets krav, når der var en rimelig og god anledning dertil. Det har man sørgeligt forsømt.

A. C. Normann: Det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen må undskylde, at jeg har brugt udtrykket uinteressant. Det er naturligvis afhængigt af en subjektiv vurdering. Det kan godt være, jeg for min part har fundet det lidt mindre interessant end de, som hører på dette første gang, men jeg har siddet i udvalget og lyttet til det ærede medlem hr. Axel Kristensen, der med en tålmodighed, jeg aldrig har truffet hos noget andet menneske, har gentaget sin jammer over den behandling og ondskab, socialdemokratiet har udvist

over for ham, så ofte, at vi til sidst ikke orkede at lytte efter mere. Det ærede medlem har gentaget det på en sådan måde, at det må være ganske klart, at det ærede medlem opfatter os som mennesker, der ikke kan opfatte en ting, medmindre vi får den forklaret en halv snes gange. Det står, som alle her kan erkyndige sig om, i betænkningen, og så gentager det ærede medlem hr. Axel Kristensen det samme, som står i betænkningen, der netop er omdelt. Kommer der ikke et tidspunkt, hvor det ikke er interessant at snakke om formen længere, men hvor det måske var godt at komme ind på indholdet? Det er denne kortslutning, der var sket for mig.

Jeg vil gerne gøre et par korte bemærkninger til det ærede medlem hr. Axel Kristensen. Når det ærede medlem over for mig siger, at han ikke forstod, hvad jeg mente med min tale om genanskaffelsesværdien, genanskaffelsessituationen, og at den var forvirret, i hvert fald opfattede han den ikke, så har der selvfølgelig været 2 skyldige i denne sag. Det er indtil nu uafgjort, hvem der er skyld i, at det ærede medlem ikke opfattede det. Nu står det, jeg har sagt, om nogen tid i Folketingstidende, og jeg vil dog tro, at det ærede medlem, som ikke har opfattet det gennem øret, sikkert vil opfatte det, når han læser det, for det ærede medlem er alligevel så velbevaret, at det ikke vil kunne forvolde afgørende vanskeligheder at komme til forståelse om den ting.

Jeg synes, det er særdeles uansvarligt at slå fast som en kendsgerning, folketinget uden videre har at tage til efterretning, at hvis der er tale om salg på et område, hvor det er markedsprisen, der gør sig gældende, så er markedsprisen også genanskaffelsesprisen. Det er sådan en teori, som man kan udslynge, men som i praksis ikke holder stik, og som det er uansvarligt at rette sig efter. Den holder ikke stik, for det første hvis ikke en genanskaffelse snart finder sted, og for det andet hvis en genanskaffelse ikke finder sted i et tilsvarende prisområde, og endelig er der så store forskelle i prisen på ejendomme på grund af folks individuelle bedømmelse af værdi, på grund af liebhaveri, på grund af mange forskellige andre ting, at der meget vel kan opstå betydelige fortjenester på en ejendom i et